

Набраецца газета.

... Некалі, пры святле газеткі, агрыжам алоўка, пісалі Андрэй Млавы і Пятро Ануцкія заміткі — рабілі сваю наскенгазету. Цяпер у раёне ёсць друкаваны орган. На старонках раённай газеты каласнікі, пры святле электрычных лампачак, чытаюць заміткі і нарысы пра сваю працу, пра тое, чым жыве краіна, чым жыве свет.

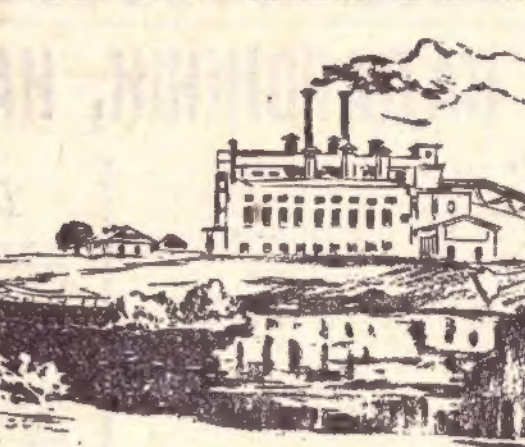
... Вось ён, сённяшні Чашніцкі раён, звычайны срод звычайных савецкіх раёнаў! Вось яны чашніцкія людзі, радавыя ў шматмільёнай калоне савецкіх людзей! Мінюць гады. Новыя і новыя пакаленні ўліваюцца ў гэтую калону. На змену старэйшым прыходзіць моладзь.

У швейным атылае.

Тысячы і тысячы дзяцей вучацца ў школах. Яны авалодалі ведамі, яны мараш. Аб чым? Зірніце на гэтага хлопчука, які з такой зайдрысцю глядзіць услед рабочым, што спяшаюцца на фабрыку, да сваіх станкоў. Хіба цяжка здагадацца, аб чым ён марыць? Так. Ён чуў, чытаў пра працоўныя падвигі сваіх братоў і хоча хутчэй стаць ля станкоў поруч з імі.

А ў гэтага хлопчука, што вадуменна сядзіць, абхаліўшы рукамі калені, кара іна. Ён, напэўна, марыць аб космасе, аб далёкай планеце, на якую ён абавязкова паліціць. Так, паліціць! Хлопчкі стануць героямі, іх мары здзяйсняцца, бо пад іх нагамі такая зямля, на якой здзяйсняюцца ўсе, нават самыя смелыя, мары!

Малюнк Барыса АРАКШЭВА.
Тэкст Алеся ШАНКОВА.

Лёша — будучы касманаўт.

ПРЫЗВАННЕ—НЕСЦІ ЛЮДЗЯМ РАДАСЦЬ

(Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.)
тэхніку. Усе яны ў свой час пракраілі практыку ў бібліятэцы. І та, што хаваецца за Лілю Жукоўскую — ў вяснянай шапачы — таксама. Здаецца, яе завуць Соня. Дзяўчына мала цікавілася работай бібліятэкара. Вельмі часта Соня толькі рабіла выгляд, што працуе, а на самай справе ўважліва разглядала часопісы мод, чытала «Советский экран» і наогул лічыла, што практыка не для яе. Што ж прывяло яе цяпер сюды, дзе яшчэ а дзесяці гады не вярта?

За ўсіх адказаў Ліля: — Ірына Уладзіміраўна, мы да нас з вялікай просьбай. Заўтра ў нас экзамены па бібліяграфіі, а ў галаве — каша, нічога не разумеем. Дапамажце нам разабрацца.

Такая павароту Ірына не чала. — І ты не разумееш, Соня? — звярнулася яна да дзяўчыны.

Тая пачынае, як мак, і шчыра ніяк апусціла галаву. — Ды ты ж, дзяўчына, зусім хворая, — умяшлася ў размову маці Ірыны, — лепш, дзяўчаткі, прыйдзіце заўтра.

— Нічога, мама, — спыніла яе Ірына, — вельмі адкадаваць, трэба дапамагчы.

Дзяўчаты размяліся ў малельнай цішыні кухні і ўсю ноч штудыравалі курс бібліяграфіі.

Праблема ў экзамене не было.

УСЮ ГЭТУЮ гісторыю раска-зала мне ў далёкім горадку Радунь загідачы раённай бібліятэкі Ліля Жукоўская. Мне вельмі захацелася бліжэй пазна-міцца з бібліятэкарай Дагаевай, пра якую чуў столькі добрага.

І вось я ў бібліятэцы Ленінска-га раёна горада Мінска.

На сталі ў загідачы стос но-вых кніг, каталожныя карткі. Яр-кі сонечныя праменьні адбываюцца ў шклянцы з вадою, у якой стаяць галінкі з прыгожымі ружамі.

Ірына Уладзіміраўна толькі што рабіла бібліяграфічнае апісанне кнігі. Яе шэра-блкітныя, пільныя вочы здымаюцца са стамленым, а то-якай работы ажурны ў пазалоча-най аправе робяць не з выгляду непатрэбна строгі.

— Нарэш хопце напісаць? — перашчытае яна і, прыкідаючы штоцік у галаву, хмычэ бровы. — А ці варта? Не палічыце гэта за прамарную сціпласць, ка-жу зусім сур'ёзна. Лепш вы да-памажце нам. Бачце, біблія-тэцы вельмі патрэбны гардэро-вы.

Прачытаўшы ў маіх вачах зліў-ленне, яна растлумачыла: — Вы не ўяўляеце, як цяжка працаваць з імі, калі няма гар-дэра. Людзі прыходзяць у цёп-лыя паліто, многія пяснікеры, старыя з задышкаю, а распрацо-ўка няма дзе. Станіслаўскі га-ва-

рыў: «Тэатр пачынаецца з вешал-кі». Думаецца, што і бібліятэка пачынаецца з таго ж. Такія ж культурныя ўстановы.

Выдатная рыса савецкага чала-века — думаць перш за ўсё пра другіх — адчувацца ў кожным яго слове, у кожным учынку.

Ніхто не загадваў, напрыклад, Ірыне Уладзіміраўне пасылаць чы-тачам напярэддзі Новыя года ўшчынальныя пісьмы. Зразумела, не ўсім, толькі найбольш актыў-ным чытачам, а таксама тым, ка-му больш няма ад каго чакаць вышаванняў. Але яна іх паслала. Траціць уласныя грошы і пасылае. І людзі адказваюць ёй такой жа цёплай і любой.

Ніхто не загадваў работнікам бібліятэкі самі рабіць уборку па-мяшкання. Для гэтага і пасадзі прабіршчыцы ёсць. Але калі гаварыцца шчыра, дык бюджэтныя сродкіў дазваляюць аплата двух-трох навуковых паліграфі-аў. У астатніх выпадках увесь клопат аб чысціні і парадку бібліятэкары беруць на сябе.

Мне давялося пазней убачыць, як Ірына Уладзіміраўна са сваімі памочнікамі — Зояй Макеенка, Тосій Дудко, Раяй Пустакло, узяўшы ў рукі шчоткі, вельмі старанна націралі паркет воскам.

— Чаму б вам не пафарбаваць падлогу?

Але адказ быў нечаканы:

— А чытачоў вы спыталі? Чы-тачам падлабешца імяны такі ра-кет, — хіба можна не лічыцца з гэтым?

«Чытачам падабешца». Гэтым сказана ўсё.

ІРЫНА УЛАДЗІМІРАЎНА не належыць да ліку тых плакат-ных герояў, якія аб сваёй прафесіі марылі амаль з ясельнай ўзросту. Так, было ў не захваленне літа-ратурай, была цікавасць да пр-фесіі, людзі якія маюць, як за-валяе гады, неабмежаваную ма-гчымасць чытаць самыя неслас-тныя кнігі. Але калі надыйшоў час выбіраць спецыяльнасць, наступі-лі ў бібліятэчны тэхнікум проста так, не задумваючыся, больш та-му, што трэба ж было недзе вучыцца пасля заканчэння сямігод-кі. Наступіла і... раскаялася: ад-легчы, якія там чыталіся, павя-лава такой нудой, што хоць уя-кай на край свету! Не хацу вучыцца ў гэтым тэхнікуме, — за-валяла яна дома, — перайду ў іншы!

Дзяўчына спалохалася, што ёй прыйдзецца толькі апісаць кнігі ды весці статыстычны ўлік... За су-хім выкладаннем механікі выдчы-і прыёму кніг Ірына не магла зраз-умець, наколькі яе праца неаб-ходна і карысна народу.

Толькі знаёмства з работай Пухавіцкай раённай бібліятэкі, дзе

яна праходзіла практыку, затым двухмесячнае заданне чыталь-най залай у бібліятэцы імя Ул. Ма-жкоўскага, дзе працавала выдат-ным педагог і адданая працоўніца Антаніна Дзмітрыеўна Пазня-кова, паступова разавялі памыл-ковыя думкі студэнткі. На са-мастойную работу — загадчы-цай масавай бібліятэкі Ленінска-га раёна Ірына прайшла ўжо ста-лым работнікам культуры, з глы-бокім перакананнем, што тут, на бібліятэчным полі дзейнасці, яе спраўданае прызначэнне.

Мінула некалькі год. Ірына Ула-дзіміраўна скончыла інстытут. Яе ўзнагародзілі Ганаровай граматай Міністэрства культуры СССР і ЦК прафсаюза работнікаў куль-туры. Бібліятэцы, якую яна загад-вае, прысвоена званне «Ленінска-га гарадскага бібліятэка-рэспублі-ка». Да яе самой цяпер едуць вучыцца працаваць. Але пра сваіх настаў-нікаў — Антаніну Дзмітрыеўну Пазнякову і загадчыцу Пухавіц-кай раённай бібліятэкі Станісла-ву Чыбісаву Ірына ўспамінае за-ўсёды з паважлівым асаблівым па-вагі і падзякі. «Калі б не яны...» — кожную хвілінку чуваць у яе разказе пра сябе.

Асабліва клопатчы Ірына Ула-дзіміраўна пра моладзь.

На абавенне мне паказалі 300 чытацкіх фармуляраў, учараш-ніх работчы, сённяшніх студэнтаў вышэйшых і сярэдніх навуковых устаноў. Бібліятэка мае права ганарыцца гэтай дэбюта. Пераваж-ная большасць гэтых чытачоў першыя навіны самастойнай пра-цы над кнігамі атрымала ў біблія-тэцы. Жаданне вучыцца далей з'я-вілася ў іх не без уліку Ірыны Уладзіміраўны і іншых работ-нікаў бібліятэкі. І самі біб-ліятэкаркі — Тосі Дудко і Зоя Макеенка, якія не маюць вышэй-шай спецыяльнай адукацыі, па на-матыву Ірыны Уладзіміраўны вуча-цца цяпер у заочных інстыту-тах.

Заўсёды ў пошуках новага, по-ўна самых нечаканых і разнастай-ных задум, Ірына Уладзіміраўна і сваіх падначаленых навукова та-каса ўдзіліва і сур'ёзна ставіцца да справы, памятаючы пра сваё прызначэнне — неці людзям ра-дасці.

Часам бывае цяжка. Але пра-цягваюць Зоя Макеенка, Раіса Пу-стакло або Тосі Дудко... не, не другую работу, а такую ж, але толькі ў другім месцы — і вы папшадуеце, што пачалі гэтую размову.

Тут працуе дружны калектыв савецкіх людзей, у якіх і мэты, і думкі, і погляды на жыццё ад-нолькавыя.

Пад канец нашай размовы з Ірынай Уладзіміраўнай падыйшла загідачы абавената Тосі Ду-дко.

3 гісторыі беларускай культуры НАВУКОВЫЯ ПРАЦЫ Зм. БЯДУЛІ

Змітрок Бядуля — адзін з вы-датных беларускіх пісьмемнікаў, паэт, празаік, драматург і кры-тык. Надаўна ў фандах Дзяржаў-нага архіва Кастрычніцкай рэвал-юцыі і сацыялістычнага будоў-ніцтва БССР былі знойдзены но-выя дакументы. Яны сведчаць, што Бядуля займаўся навуковай працай у галіне этнаграфіі, фаль-клору, гісторыі мастацтва, у пры-ватнасці, гісторыі тэатра. Бядуля не абмяжоўваўся пісьмовымі кры-ніцамі, а і сам непасрэдна зай-маўся збораннем і апрацоўкай фальклора і этнаграфічнага матэрыялу. У адным з ранніх сва-іх артыкулаў «Народны імправі-зацы» ён пісаў: «Тыя там і зборнікі беларускай народнай творчасці, якія напісаны рознымі этнографамі і вучонымі за апошні час, не маюць у сабе і сотай част-кі таго, што хапіла ў вуснах на-рода».

Перад намі дакумент ад 12 лі-пеня 1922 г. за № 4719. Гэта па-сведчэнне, выданае Народнымі камісарыятам асветы БССР. У ім сказана: «Выдана гэта стар-шын гуманітарнай секцыі і члену секцыі па збору матэрыялаў на-роднай творчасці Інстытута бел-арускай культуры Наркамсвету Беларусі Т. Пяліну С. Е. у тым, што ён камандзіраваў Наркам-там асветы ў Красную воласць Барысавскага павету для збору ў вёсках этнаграфічнага матэ-рыялу, які адносіцца да беларус-кай народнай творчасці, як: за-пісанне песень, казак і г. д.»

У 1922 г. у газеце «Савецкая Беларусь» адзін за другім з'яў-ляюцца артыкулы Зм. Бядулі «Рэ-лігія і беларускае сялянства», «Па-ходзе народнай творчасці», «Пан-шчына ў народных песнях і каз-ках», «Класавыя матывы ў беларус-кай народнай творчасці». У 1924 г. была выдана кніга «Вера, паншчына і воля ў беларус-кай народнай творчасці».

У трох артыкулах цікава і разнастайна праграма асвет-нага арганізацы тэатра паказала табарныя песні і танцы, народныя цыганскія танцы і рамансы, сцэ-нічную кампазіцыю па пэме А. С. Пушкіна «Цыгань». Цёла было сустрэта выступленне папулярнай выканаўцы цыганскіх народных песень і танцаў, заслужанай ар-тыстка РСФСР Ляля Чорная.

У антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Цікава, што ў антрактах канцэрта адбыліся сямброўскія сустрэчы калектыву тэатра з гледацямі. Цыганскія ар-тысты расказалі мінчанам аб гіс-торыі тэатра, падзяліліся сваімі твор-чымі планами.

Калектыву тэатра былі ўручаны адрас ад Мінскага ГК КПБ і гар-выканкома і Ганаровая грамата Міністэрства культуры БССР і БРК прафсаюза работнікаў куль-туры.

Усёвалад Краўчанка

Заўчасная трагічная смерць абра-ва-ла жыццё таленавітага беларускага пісьмемніка Усёвалада Ігнатавіча Краўчанкі.

Усёвалад Краўчанка нарадзіўся ў 1915 годзе, у сям'і настаўніка, у вёсцы Каплічы, на Палессі. Выхаван-актывіст, студэнт рабфака, ён стано-віцца селькорам, а затым на доўгія гады звязвае сваё жыццё з работай у бальшавіцкім друку. Да самай Вялікай Айчыннай вайны Усёвалад Краўчанка працуе ў рэдакцыях газет «Каласнік Мазырычын» і «Валыш-ны Палессі», адначасова вучыцца за-вонач у Беларускай дзяржаўнай уні-версітэце.

Першыя літаратурна-мастацкія творы Усёвалада Краўчанкі былі заўва-жаны і падтрыманы выдатным майс-трам беларускай прозы К. Чорным. З 1933 года, калі ў часопісе «Чыр-воная Беларусь» было надрукавана апавяданне Ус. Краўчанкі «Панас Ка-расік», яго творы сістэматычна дру-куюцца ў перыядычным беларускім друку, выходзячы асобнымі кнігамі.

Больш буйным дапаможным творам пісьмемніка з'явілася прыгодніцкая апавесць «Таямніца аднае вышкі», выдана ў 1935 годзе. Да вайны выйшлі з друку яшчэ дзве яго кні-гі — зборнік апавяданняў «На крутым павароце» і «Каласныя навалы». Творы ваянных год сабраны ў кнізе «Зямля гудзе».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

Усёвалад Краўчанка

Заўчасная трагічная смерць абра-ва-ла жыццё таленавітага беларускага пісьмемніка Усёвалада Ігнатавіча Краўчанкі.

Усёвалад Краўчанка нарадзіўся ў 1915 годзе, у сям'і настаўніка, у вёсцы Каплічы, на Палессі. Выхаван-актывіст, студэнт рабфака, ён стано-віцца селькорам, а затым на доўгія гады звязвае сваё жыццё з работай у бальшавіцкім друку. Да самай Вялікай Айчыннай вайны Усёвалад Краўчанка працуе ў рэдакцыях газет «Каласнік Мазырычын» і «Валыш-ны Палессі», адначасова вучыцца за-вонач у Беларускай дзяржаўнай уні-версітэце.

Першыя літаратурна-мастацкія творы Усёвалада Краўчанкі былі заўва-жаны і падтрыманы выдатным майс-трам беларускай прозы К. Чорным. З 1933 года, калі ў часопісе «Чыр-воная Беларусь» было надрукавана апавяданне Ус. Краўчанкі «Панас Ка-расік», яго творы сістэматычна дру-куюцца ў перыядычным беларускім друку, выходзячы асобнымі кнігамі.

Больш буйным дапаможным творам пісьмемніка з'явілася прыгодніцкая апавесць «Таямніца аднае вышкі», выдана ў 1935 годзе. Да вайны выйшлі з друку яшчэ дзве яго кні-гі — зборнік апавяданняў «На крутым павароце» і «Каласныя навалы». Творы ваянных год сабраны ў кнізе «Зямля гудзе».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.

У пасляваенныя гады Усёвалад Краўчанка выдае некалькі зборнікаў апавяданняў і навал: «Дзве сямброў-скія», «У ім Радзімы», «Падарунак», «Жыта красуе», «Вясна на Палессі», «Крыжход», «Зорка Венеры».

У 1946 годзе выходзіць з друку апавесць Ус. Краўчанкі «Становлен-не», прысвечаная аднаўленню калгас-нага гаспадаркі, а ў 1947 годзе — апавесць «Рыгор Шыбай» аб гераічных справах беларускіх партызан у гады Айчыннай вайны.